اگر مؤمن از مجازاتی آگاه بود که نزد الله است، هیچکس در بهشت طمع نمی کرد و اگر کافر از رحمتی آگاه بود که نزد الله است، هیچکس از بهشت پروردگار ناامید نمی شد.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَوْ يَعْلَمُ الْمُؤْمِنُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْعُقُوبَةِ، ما طَمِعَ بِجَنَّتِهِ أَحَدٌ؛ وَلَوْ يَعْلَمُ الكافِرُ مَا عِنَد اللَّهِ مِنَ الرَّحْمَةِ، مَا قَنطَ مِنْ جنَّتِهِ أَحَدٌ»: «اگر مؤمن از مجازاتی آگاه بود که نزد الله است، هیچکس در بهشت طمع نمی کرد و اگر کافر از رحمتی آگاه بود که نزد الله است، هیچکس از بهشت پروردگار ناامید نمی شد».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

این حدیث بیم و امید را در کنار هم بیان می کند؛ و توضیح می دهد که اگر مومن می دانست الله متعال چه عذاب و مجازاتی در دنیا یا آخرت برای کفار یا گنه کاران آماده کرده است، این باعث می شد از ترس عذاب و مجازات الله متعال در انجام اعمال نیک کوتاهی نکند و ارتکاب حرام را ساده و آسان نبیند؛ و اگر تنها عذاب و مجازات الهی را می دانست و از رحمت الهی بی خبر بود، با اینکه مومن است سبب ناامیدی وی می شد. در مقابل اگر کافر نعمت ها و ثواب و پاداشی را می دانست که الله متعال برای مومنان آماده کرده و تهیه دیده است، در رحمت الله طمع می کرد؛ و اگر علم مومن در این رحمت خلاصه می شد، از رحمت الله ناامید نمی شد؛ اما بر او لازم است که بیم و امید هر دو را با هم و در کنار هم داشته باشد. چنانکه الله متعال می فرماید: «نَبِّئْ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الأَلِيمَ» [حجر: 49-50] «[ای پیامبر] به بندگانم خبر بده که من آمرزنده ی مهربانم. و اینکه عذاب من، عذابی دردناک است».

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3908